

Dames en heren

Wij zijn zeer blij met uw talrijke opkomst bij onze eerste tentoonstelling en we heten u van harte welkom!

Na Auschwitz poneerde Paul Rodenko dat er geen poëzie meer kon geschreven worden. We weten ondertussen beter. Het is wel degelijk belangrijk dat er literatuur en kunst gemaakt wordt over het meest onmenselijke van de mens, en dit om verschillende redenen. Vooral, kunst mag nooit zwijgen en geen enkel thema uit de weg gaan!

Haider Jabbar heeft dit begrepen. Zijn kunst wil o.a. getuigen van de wreedheid van I.S. . Hij toont de beulen niet, hij focust enkel op de slachtoffers, die hij met veel respect portretteert. Hij laat ze in hun waardigheid, meer nog, in zijn sterkste portretten verheft hij ze zelfs. Hij beantwoordt de brutaliteit van I.S. met zijn enige wapen : kunst.

Haider Jabbar liep academie in Bagdad en liet zich beïnvloeden door Van Gogh, Bacon e.a. Hij werd, samen met 4 andere kunstenaars, geselecteerd door Philippe Van Cauteren voor het Paviljoen van Irak op de Biënnale van Venetië in 2015. Als Irakees heeft hij eigenlijk alleen maar oorlog gekend. Oorlog met o.a. de verschrikkingen van I.S, vormt zijn thema en, omdat dit geweld hem zo “getekend” heeft, is dit – voorlopig – zijn hoofdthema. Wij tonen o.a. een aantal aquarellen van hem. Het zijn portretten van gekeelde hoofden zeer sereen en verstild weergegeven door Haider. Het zijn slachtoffers van een barbarij, waarvan wij dachten dat ze definitief overwonnen was. Ook hier weten we ondertussen beter...

In deze werken getuigt Haider, die nu als vluchteling in Gent woont, al van een vroeg meesterschap. Het portret **“Man met baard”** is hier zeker een ander voorbeeld van. We hopen dat zijn werk alleen maar sterker en gevarieerder kan worden in vormgeving en thematiek.

David De Pooter is een Vlaams kunstenaar, met een grote passie voor taal, tekens en codes. Zijn kunst lijkt soms makkelijk, maar is dat niet. Zijn kunst wil ons intellectueel uitdagen.

Een mooi voorbeeld hiervan is het werk dat hij maakte voor de consultancy firma, waar zijn vrouw werkt. David vertrok van het gezegde van de baas : “Je moet over de goede bloedgroep beschikken, wil je hier kunnen werken...” Hij schilderde in het rood op de muren een aantal woorden zoals “accuracy”, “transparancy” ..., woorden die er toe doen voor een consultancy organisatie. Maar tegelijk ontwikkelde hij ook een codesysteem, waarbij je – indien je als toeschouwer de moeite wil doen om die code te ontrafelen- , weer nieuwe woorden krijgt. Het mag duidelijk zijn dat David houdt van een gelaagde kunst.

David is zeker beïnvloed door de conceptuele kunst, maar hij voert de idee wel uit en liefst zeer esthetisch verantwoord. Hij heeft dan ook steeds een erg verzorgde schriftuur.

Net als voor Haider , is voor David kunst dus eigenlijk nooit vrijblijvend, ook al werkt hij totaal anders, wat vorm en thematiek betreft. Maar ook Davids kunst “appelleert”, je moet als toeschouwer uit je comfortzone willen komen. Wil je namelijk bepaalde codes ontcijferen, dan merk je dat zijn werk een gelaagdheid heeft. M.a.w. je moet bereid zijn de regels van Davids spel te accepteren en er mee aan de slag te gaan. Indien je dit doet, werkt zijn kunst verrijkend...

Voor David is kunst zeker een spel met regels en daarin heeft hij natuurlijk overschot van gelijk. Dat hij ook humoristisch en ironisch uit de hoek kan komen, heeft u waarschijnlijk al aan de gevel van dit huis bemerkt, waar hij de Vlaamse Leeuw een metamorfose liet ondergaan...

Maar het gaat meestal verder dan louter "Spielerei". En vooral, niets is wat het schijnt te zijn. In de eerste ruimte (rechts) bovenaan, vinden we 3 werken, met als titel : "**Blood on the wall**". David heeft hier in calligrafisch schrift – zeer mooi uitgewerkt – in 3 verschillende talen " bloed" geschreven. Die 3 talen – Albanees, Armeens en Moldavisch - verwijzen naar gebieden, waar "bevrozen" conflicten bestaan.

David houdt er ook van je op het verkeerde been te zetten, " to turn reality and the world upside down". Graffitikunst was vroeger vaak provocerend, maar David gebruikt een tag van een graffitikunstenaar als een stabiliserende factor in zijn werk "**Steady tag**". Zo'n tag biedt net rust in een wereld van news flashes en beelden die ons dagelijks overrompelen.

RSRXTOSS, een letterwoord verzonnen door **Amber van Luffelen** en **Margot De Clerck**, wil een nieuw kunstproject zijn vol positieve energie. Het project stelt vragen naar groepsvorming en identiteit. Wat zijn hiervan de regels en hoe kunnen kunstvormen bijdragen tot meer respect voor elkaar, zonder uitsluiting?

Amber Van Luffelen of AmVn is gefascineerd door "ruimte". In haar afstudeerproject aan de Antwerpse academie zorgde ze voor een ingreep in het Middelheimmuseum. Zij knipte een opening in de omheining en maakte een gang van een twintigtal meter in het park. Met dit statement bracht ze de "echte, publieke" ruimte in de "kunstruimte" Door dit te doen, stelde ze vragen bij de museale ruimte.

Voor "Still / life", onze tentoonstelling, vindt ze weer inspiratie in het Middelheimpark. Haar project "**Belgian fun is not my neighbour**" vertrekt van het paviljoen van Dan Graham : "Belgian Funhouse" dat in het park een plaats gekregen heeft. Oorspronkelijk stond dit paviljoen " buiten" , op het Sint-Jansplein in Antwerpen. Je kan in dit glazen paviljoen stappen, je wordt er dan zelf weerspiegeld en geobserveerd, binnen wordt buiten en omgekeerd. Voor haar is het ook een dansruimte. Dansen is voor haar zeer belangrijk.

In verschillende filmpjes gaat AmVn dan dansend op zoek naar andere " urban landscapes ", die reflecties kunnen zijn van Dan Grahams glaspaviljoen. Zo danst ze b.v. in een hal van een appartementsgebouw. Maar uiteindelijk houdt ze eigenlijk alleen nog de dansvloer over. Ze heeft dus de "kunstruimte" a.h.w. laten oplossen in de urbane, publieke ruimte. Ze reflecteert ook hier over de zin van de ruimte met betrekking tot kunst.

De hele film die boven geprojecteerd wordt, duurt ongeveer 1 uur. Na een inleiding krijgen we 6 filmpjes, telkens op een verschillende locatie, en een uitleiding. Wie het geduld heeft om deze performance van haar te bekijken, zal ook onder de indruk komen van de esthetiek van haar dans. Deze dansstijl is hoekig en snel, de danseres snijdt door de ruimte. Hij doet denken aan de Madonna van "voguing", maar evengoed roept hij herinneringen op aan het kubisme, ik moest zelf even denken aan schilderijen en tekeningen die Marcel – Louis Bagniet in de jaren 20 over zijn vrouw, de danseres Akarova, maakte.

In bepaalde trendy, stedelijke milieus functioneert de dans nu als een fenomeen dat mensen kan insluiten maar evengoed kan uitsluiten. Er bestaat een competitie (battlen), indien je “tens” krijgt, dan maak je deel uit van de groep ,dan behoort je tot een “House” (b.v het “Kiki house” in Parijs), maar je kan ook niet goed genoeg bevonden worden (it ’s a chop), dan val je buiten de groep, word je uitgesloten.

Amber biedt een boekje met bijzondere tekeningen over haar dans te koop aan, evenals een video met haar performance.

Met de eerste video van **Margot De Clerck**, vooraan in de bar, beginnen we de tentoonstelling en met haar tweede video leiden we de tentoonstelling uit. Hier vooraan kunt u “**It’s all about the money – Baby, it’s the sun**” bekijken. Het is een reisverslag van Brussel naar Athene, waarin Margot mensen laat nadenken en vertellen over hun cultuur en nationaliteit en die van anderen. Margot is nieuwsgierig en laat de mensen hun verhaal doen. Slechts af en toe komt ze zelf tussen.

Bovenaan de trap naar de privévertrekken vinden we een tweede video van haar, getiteld : “**Bang afwachten**” . Deze video toont een tafelgesprek over o.a. de relevantie van kunst en identiteit. Er wordt gepeild naar een mogelijke definitie van (hedendaagse) kunst. Ook gaan de gesprekken over de positie van de kunstenaar en kunst. Dient kunst zich in te passen in een bepaalde ideologie of net niet? Wat is de betekenis van het “Vlaams huis” voor de kunst die hier getoond wordt...?

Beste mensen, het is nu hoog tijd om verder zelf de werken van deze jonge kunstenaars te ontdekken. Zij zijn uiteraard ook zelf beschikbaar om uw eventuele vragen te beantwoorden.

Voor ik eindig, wil ik nog kort schetsen wie of wat **Platform3** is. Relinde, David en ikzelf hebben een aantal jaren geleden elkaar leren kennen toen we onze opleiding “Galeriehouder” bij Syntra Brussel gevolgd hebben. We zijn vrienden geworden en trachten onze passie voor kunst blijvend te delen via galerie – en museumbezoek. We hebben nu deze vereniging gesticht, omdat we vinden dat vele getalenteerde kunstenaars onderbelicht blijven. We willen met Platform3 ze “spotten” en sommigen – zo hopen we – toeleiden naar de kunstwereld. Dit is onze eerste tentoonstelling.

Natuurlijk past aan het einde ook een woord van dank aan de brouwerijen **Moortgat en Het Anker** voor hun drankensponsoring.

Maar ik wil niet eindigen zonder in naam van Platform3 vooral **Bernard Daelemans**, onze gastheer van het Vlaams Huis, hartelijk te danken voor zijn gastvrijheid en zijn grote vertrouwen in ons initiatief. Het Vlaams Huis is een organisatie waar minderheden en kwetsbare mensen steeds terecht kunnen. Ook vanuit die context heeft onze eerste tentoonstelling hier een zeer passende ruimte gevonden! Merci, Bernard, zonder jou was deze tentoonstelling niet mogelijk geweest!